

ливада. В. 329. Иолдаши, мои кардаши! Харно коньо гледайте, Бунаръ го юда помйте, Чапръ го трева пасейте. В. 185.

Ча́камъ *м. дл. жду: Тамъ мя юнаци ча́кахъ (въ Балкана). Д. 18, 30.* Чякай, Калинке, дѣто си? Д. 41, 47. Та отиде (Жнчо) на друмъ, раскърстица, Да си Богдана чака. Д. S. 6, 45—46. Двама едного не чѣкатъ. Ч. 151. Собрали се девѣдесе 'иляд, Чекаю ви з' дървени топове. Пс. 11, 133. Чека́ га девет године Доиде си годин десѣта Па му се любе за́жени. *ib.* 19—20, 253. Много си, снао, чека́ла, Йош малко, снао, почѣкай. *ib.* Нещастне-то ти та чака на врата-та. Л. Д. 1875 р. 135. Тамъ те чакать керунъ кеседжіа. М. 90. Да ме чакаш и да се, надѣиш, Тѣкмо девет години, Па тогаз', либе, да се ожениш. Д. 35, 15—17. Не чекаше фортомъ да сотрешитъ, Тук' исече со фрушки ножи́на, Расто'ари три сейсани азно. М. 147. „Чекай, Яно, ти да видиш!“ М. 426.

Чакія* (*tchāqi, s. t. Couteau de poche qui se ferme par le moyen d'un ressort*) *с. ж.* складной перочинный ножикъ. **Чекійче** *ум.:* „Я дай ми златна чакія, Да разрѣжеме яболка, И съ тебе да ъ изедемъ“. М. 71. Извадилъ влашка чекія, Ударилъ либе вовъ сърце. З. 61. Чекии, ножици, игли... Л. Д. 75 р. 30.

Чакма́къ* (*tchagmaq, s. t. Briquet*) *с. м.* огниво: Ха! Кремъкъ чакмакъ има и праханъ въ пунгіята, то ми стига. Зк. 185.

Чакъ* (*tchāq adv. t. Jusque, jusqu'à ce que, à un tel point que, jusqu'à ce qu'enfin*) *нарѣчие 1)* вплоть до: Да му нагѣтвъ то́пла обѣда, Да му ъ нѣсѣ чакъ на нѣвата. Д. 63, 14—15. Пиши юнакъ, пиши помакъ Та са гласи сбивать Чакъ до сине небо (*до самого неба*). Л. Д. 76 р. 148. 2) только: Невѣстата остая само съсь перѣто и распростнжѣтыйтъ телъ на главѣтъ ѣ, копто вещи ѣ свалѣтъ въ Петъкъ чякъ. Ч. 21. Чакъ сега ми поолекна на сърцето! З. 259. Та чакъ тогава ми доиде на ума да проговора. Л. Д. 75 р. 135.

Чалгѣджія* (*tchālghou et tchalghy, s. t. 1. Son d'instruments de musique. 2. Instrument de musique*) *с. м.* музыкантъ: Момче-то съ еденъ отъ деверіе-то, що носи вѣнецо и чалгѣджии-тѣ, отъ вечеръ ще да иде да и земе, и кумъ-тѣ ще закара съ себе си. Ч. 94.

Чали́я* (*tchāli, s. t. Ronce*) *с. ж.* яворовый лѣсъ: Люба е пеща палила съ яворовъ шиумицъ (чялія), пита ся пече, препече. Ч. 27.

Чалма́ *с. ж.* чалма́: Златна корона свалиле, Шарена чалма завила. М. 51. „Юрвай ми, моме, солба босильокъ,— гранка карафилъ, За да закачамъ на бѣла чалма—, нать царни очи“. М. 305. Дето крѣви капнеха, Червена ружа цѣвтеше. Ънпчаре ъ береха, Та ъ по чолми втикаха. М. 93.

Чалжѣ *с. м.* прозвище: Немѣ е това чалжкова бачія? Ч. 198.